

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoE/275/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3615202270
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3615202270.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS s. r. o., IČO: 45 869 464, so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, právne zastúpeného JUDr. Veronikou Kubríkovou, PhD., so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, proti povinnej: K. P., bytom N., časť R., J. XXX/XX, pre vymożenie 758,73 eur s príslušenstvom, na odvolanie oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske č. k. 1Er/353/2015-16 zo dňa 2. júla 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

V záhlaví identifikovaným uznesením súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie a povinnému náhradu trov exekučného konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že návrhom z 15.03.2015 doručeným súdnemu exekútorovi 30.03.2015 (začiatok exekučného konania) sa oprávnený domáhal vykonania exekúcie proti povinnému pre vymożenie 758,73 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., sp. zn. IBB0310207 z 13.05.2011. Súd sa oboznámil so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom a obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 4Er/36/2012. Z pripojeného spisu vyplýva, že rovnaký oprávnený ako v tejto exekučnej veci sa domáhal proti rovnakému povinnému ako v tejto exekučnej veci vykonania exekúcie na podklade rovnakého exekučného titulu ako v tejto exekučnej veci. Uznesením č. k. 4Er/36/2012-15 z 30.01.2012, právoplatným 17.07.2012, bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá z dôvodu, že predložená rozhodcovská doložka bola posúdená ako neplatná a na jej podklade vydaný rozhodcovský rozsudok ako nespôsobilý exekučný titul. Následne bolo exekučné konanie aj právoplatne zastavené. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne v obdobných veciach - uznesenie z 23.02.2015, č. k. 2CoE/235/2014-28. Pri skúmaní procesných podmienok súd zistil existenciu prekážky rozhodnutej veci a z tohto dôvodu musí toto exekučné konanie zastaviť. V exekučnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 4Er/36/2012 sa rovnaký oprávnený ako v tejto exekučnej veci domáhal proti rovnakému povinnému ako v tejto exekučnej veci vykonania exekúcie na podklade rovnakého exekučného titulu ako v tejto exekučnej veci, pričom súd po jeho posúdení dospel k záveru, že exekučný titul je nevykonateľný, pretože bol vydaný na podklade neplatnej rozhodcovskej doložky. V tejto exekučnej veci má súd teda pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie opätovne skúmať rovnaký exekučný titul ako v exekučnej veci sp. zn. 4Er/36/2012. Od ostatného rozhodnutia (uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia) nedošlo zmene skutkového ani právneho stavu relevantného pre rozhodnutie. Keďže o totožnom predmete medzi tými istými účastníkmi konania súd už raz o podmienkach pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie právoplatne rozhodol (žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol), tvorí toto rozhodnutie prekážku veci rozhodnutej vo vzťahu k tomuto exekučnému konaniu. Prekážka veci rozhodnutej je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, a preto súd musel exekučné konanie zastaviť.

O náhrade trov exekučného konania rozhodol súd podľa § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 146 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (s použitím analógie). Rozhodovanie o tejto otázke inicioval oprávnený, ktorý si už v rámci návrhu na vykonanie exekúcie uplatnil náhradu trov exekučného konania. Keďže Exekučný poriadok neobsahuje úpravu trov exekučného konania (len trov exekúcie), vychádzajúc zo vzťahu Exekučného poriadku voči Občianskemu súdnemu poriadku, normatívne vyjadrenému v § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, je potrebné pri rozhodovaní o náhrade trov exekučného konania aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Súd podotýka, že s výnimkou § 38 ods. 3 Exekučného poriadku žiadne ustanovenie Exekučného poriadku nezakotvuje obligatórne rozhodovanie exekučného súdu o trovách exekučného konania, resp. o náhrade trov exekučného konania tak, ako tomu je v prípade trov exekúcie pri zastavení exekúcie (§ 200 ods. 2 Exekučného poriadku). Preto je rozhodovanie exekučného súdu o náhrade trov exekučného konania viazané na návrh účastníka konania s poukazom na § 251 ods. 4 v spojení s § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Vzhľadom na uvedené, vychádzajúc z § 146 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku má súd za to, že oprávnený zavinil zastavenie exekučného konania tým, že navrhol vykonať exekúciu vo veci, o ktorej už bolo skôr právoplatne rozhodnuté, a teda oprávnený by mal byť zaviazaný povinnosťou uhradiť trovy konania vzniknuté povinnému. Nakoľko si však povinný žiadne trovy konania neuplatnil a v podstate mu v tomto štádiu trovy konania preukázateľne ani nevznikli, súd rozhodol tak, že povinnému náhradu trov exekučného konania nepriznal.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom právneho zástupcu, odvolanie oprávnený. Podané odvolanie odôvodnil podľa § 205 ods. 2 písm. a), d), f), e) O.s.p. a § 221 ods. 1 písm. d), f) a h) O.s.p. Zastával názor, že v tejto fáze exekučného konania príslušný exekučný súd rozhoduje výlučne o podanom návrhu na vydanie poverenia, pričom prípustnými výsledkami sú buď vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo vydanie uznesenia o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia. Napriek tomu exekučný súd o návrhu na vydanie poverenia nerozhodol, ani jedným z uvedených spôsobov, ale exekučné konanie zastavil z dôvodu prekážky rozhodnutej veci. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/205/2011, 5ECdo/40/2013 a uznesenie Ústavného SR sp. zn. III. ÚS. 254/2012. Bol toho názoru, že v danom prípade exekučný súd nesprávne aplikoval § 251 ods. 4, § 159 ods. 3, § 104 ods. 1 prvá veta a § 103 O.s.p., pretože v exekučnom konaní nie je možné na predchádzajúce exekučné konanie aplikovať zásadu *res iudicata*. Poukázal na to, že exekučné konanie nemá vo svojom predmete vec, o ktorej by sa mohlo právoplatne rozhodnúť. Exekučné konanie predstavuje len vykonávacie konanie, ktorého obsahom je nútený výkon už právoplatne rozhodnutej veci. Exekučné konanie nemá merito veci, o ktorom by sa rozhodovalo, ale predstavuje len proces. Vyjadril názor, že exekučný súd svojím postupom a napadnutým rozhodnutím porušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, ktoré je chránené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a súčasne účastníkom odňal možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/108/2012 zo dňa 23.01.2013. Bol toho názoru, že súd prvého stupňa prekročil zákonné limity pre skúmanie žiadosti o vydanie poverenia podľa ust. § 44 ods. 2 EP. Súd je oprávnený skúmať a vykonať ako dôkazy výlučne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. V tomto štádiu súd nie je oprávnený rozhodovať ani o zastavení konania, a to už vôbec nie pokiaľ sa nevysporiadal s otázkou o udelení, resp. neudelení poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Súd sa tak v prvom rade mal vysporiadať so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a až potom, čo uznesenie o prípadnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia nadobudne právoplatnosť môže exekučný súd rozhodnúť o zastavení konania. Týmto tak mal prvostupňový súd porušiť právo oprávneného na spravodlivý proces a odňať mu možnosť konať pred súdom. Mal za to, že prvostupňový súd pri skúmaní žiadosti o udelenie poverenia vykonával samostatne nové dokazovanie skutkového stavu. Exekučný súd uprel oprávnenému právo byť účastným na takomto zisťovaní skutkového stavu, čím zasiahol do jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Svoju argumentáciu podporil s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2012. Poukázal na porušenie právnej istoty a legitímnych očakávaní, keď exekučné súdy voči skutkovo a právne obdobných veciach poverenie vydajú aj zmietajú. Taktiež poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/633/2011-25 zo dňa 26.06.2012, č. k. 8CoE/635/2011-36 zo dňa 30.11.2012 a č. k. 18CoE/632/2011-23. Je toho názoru, že postupom prvostupňového súdu bol porušený princíp rovnosti účastníkov konania, keďže bez toho, aby povinná urobila akýkoľvek právny úkon, ju súd nezákonne zvýhodňuje len na základe jej postavenia. Na záver z vyššie uvedených dôvodov navrhol odvolaciemu súdu aby napadnuté uznesenie v celom rozsahu zmenil

tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovuje, alternatívne, aby príslušný súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu oprávneného podané nebolo.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa odvolací súd dopĺňa nasledovné:

V predmetnej veci sa oprávnený návrhom doručeným súdnemu exekútorovi dňa 30.03.2015, domáhal vykonania exekúcie proti povinnej pre vymoženie sumy 758,73 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., sp. zn. IBB0310207 z 13.05.2011. Súd prvého stupňa zistil, že oprávnený sa na podklade vyššie uvedeného exekučného titulu už domáhal vykonania exekúcie proti povinnej pre vymoženie identického nároku. Predmetná vec bola vedená na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 4Er/36/2012. Dňa 30.01.2012 Okresný súd Partizánske vydal v predmetnej veci uznesenie č. k. 4Er/36/2012-15, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia z dôvodu že predložená rozhodcovská doložka bola posúdená ako neplatná a na jej podklade vydaný rozhodcovský rozsudok ako nespôsobilý exekučný titul. Následne bolo exekučné konanie aj právoplatne zastavené.

Uvedené skutočnosti súd prvého stupňa správne právne posúdil podľa § 251 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 103, § 104 ods. 1 a § 159 ods. 3 O.s.p. a správne dospel k záveru, že ďalšiemu postupu v predmetnom exekučnom konaní bráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej.

Odvolací súd konštatuje, že existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci je predpokladom toho, aby súd nekonal a nerozhodoval o veci, o ktorej už prv právoplatne on alebo iný súd rozhodol. Prekážka *res iudicata* sa zaraďuje do kategórie neodstrániteľných väd podmienok konania, existencia ktorých má za následok zastavenie konania bez ďalšieho. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na ustanovenie § 103 O.s.p., podľa ktorého kedykoľvek počas konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky konania, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). V ustanovení § 104 ods. 1 O.s.p. je ďalej zakotvené, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Z citovaných ustanovení O.s.p. teda vyplýva, že podmienky konania, za ktorých môže súd vo veci konať, sú skúma z úradnej povinnosti a kedykoľvek za konania.

Z ustanovenia § 251 ods. 4 O.s.p. je nutné vyvodiť, že pre exekučné konanie platia procesné podmienky, ktoré sú v podstate totožné s podmienkami sporového (základného-nachádzacieho) konania. Na to nadväzujú aj dôsledky nedostatku podmienok konania; ak pôjde o neodstrániteľnú podmienku exekučného konania, súd je povinný exekučné konanie zastaviť, a to práve vzhľadom na ustanovenia § 103 a § 104 O.s.p. v spojení s § 251 ods. 4 O.s.p. Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo prekážku rozhodnutej veci, je potrebné aj na exekučné konanie aplikovať § 159 ods. 3 O.s.p., ktoré výslovne zakotvuje, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Podľa rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k existencii vady podmienok konania spočívajúcej v prekážke veci rozhodnutej - *res iudicata* dôjde vtedy, ak sú kumulatívne splnené tri podmienky:

1. začne sa opätovne konať, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté;
2. začne sa opätovne konať medzi tými istými účastníkmi;
3. a o tej istej veci.

S ohľadom na celkom jednoznačné závery o podmienkach uvedených vyššie pod bodmi 1. a 2. (exekučné konanie sa podľa § 36 ods. 2 Exekučného poriadku začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie; tými istými účastníkmi exekučného konania sú

osoby oprávneného a povinnej totožné ako v inom exekučnom konaní, v ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, prípadne ich právny nástupcovia na základe univerzálnej alebo singulárnej sukcesie) zostáva posúdiť, čo sa v exekučnom konaní rozumie tou istou vecou, ako je vec, o ktorej už bolo v inom exekučnom konaní právoplatne rozhodnuté.

Vecou samou sa rozumie nárok uplatňovaný iniciátorom súdneho (ale aj exekučného) konania, ktorý je predmetom konania, spolu s príslušenstvom tohto nároku. V exekučnom konaní je predmetom konania žiadosť oprávneného o tzv. nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), a to v prípade, ak povinný dobrovoľne nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z tohto rozhodnutia. Uznesenie, ktorým sa v exekučnom konaní rozhodlo o neprípustnosti exekúcie ako celku, bez špecifikácie jej časti či určitých spôsobov vykonania exekúcie, je rozhodnutím súdu vo veci samej.

Podľa názoru odvolacieho súdu uvedený rozpor exekučného titulu so zákonom, ktorý bol dôvodom zastavenia predchádzajúcej exekúcie, nemôže byť nijako konvalidovaný, či reparovaný. Uvedené rozhodnutie o zastavení exekúcie tak pre toto exekučné konanie, ktoré sa začalo medzi rovnakými účastníkmi pre vymożenie rovnakého plnenia, resp. jeho časti na podklade rovnakého exekučného titulu predstavuje prekážku *res iudicata*. Pokiaľ v totožnej už právoplatne rozhodnutej veci podal oprávnený opätovne návrh na vykonanie exekúcie, v takomto začatom exekučnom konaní nemožno pokračovať a je potrebné ho zastaviť pre existenciu neodstrániteľnej vady podmienok konania. Súd tak urobí v zmysle § 103 a § 104 ods. 1 O.s.p. kedykoľvek za konania, teda aj predtým než exekučný súd bude rozhodovať v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o vydaní poverenia, nakoľko exekučné konanie začína v zmysle § 36 ods. 2 Exekučného poriadku doručením návrhu na vykonanie exekúcie. V zmysle uvedeného teda neobstojí námietka oprávneného o tom, že prvostupňový súd sa mal zaoberať najskôr otázkou vydania poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Rovnako tak neobstojí ani námietka oprávneného o tom, že udelenie poverenia resp. jeho neudelenie nemôže zakladať prekážku veci rozhodnutej z dôvodu, že udelenie poverenia nie je rozhodnutím o veci samej, ale v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR. sp. zn. 5Cdo/40/2013 je individuálnym právno-aplikačným aktom, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Odvolací súd poukazuje, že v tomto prípade prekážka veci rozhodnutej nebola založená na skutočnosti, že vo veci bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie, ale bola založená na tom, že exekučný súd zamietol návrh súdneho exekútora na udelenie poverenia. Takéto rozhodnutie exekučného súdu, za predpokladu, že ten skúma materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, je zaiste inej kvality ako udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Takéto rozhodnutie je tak spôsobilé založiť prekážku veci rozhodnutej. Nakoniec predmetné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR resp. Ústavného súdu SR, na ktoré oprávnený poukazuje sa týkajú iba prípadov udelenia poverenia na vykonanie exekúcie.

Odvolací súd po preskúmaní veci zohľadňujúc vyššie uvedené východiská poukazuje na skutočnosť, že pred podaním návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v predmetnej exekučnej veci, exekučný súd už o totožnom nároku oprávneného, uplatnenom návrhom na vykonanie exekúcie a vyplývajúcom z toho istého exekučného titulu, medzi tými istými účastníkmi exekučného konania, právoplatne rozhodol, a to uznesením zo dňa 30.01.2012, č. k. 4Er/36/2012-15, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia. V uvedenej exekučnej veci dospel súd prvého stupňa k záveru, že predložený rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, a to s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.07.2012. Nakoľko uvedeným uznesením o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia bolo právoplatne rozhodnuté o právnom nároku oprávneného, ktorý bol priznaný v exekučnom titule, pričom skutkové okolnosti vedúce k záveru o nespôsobilosti tohto exekučného titulu zostali nezmenené, ide o meritórne rozhodnutie, ktoré založilo prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Vzhľadom na túto skutočnosť odvolací súd zastáva v zhode so súdom prvého stupňa právny názor, že uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 30.01.2012, č. k. 4Er/36/2012-15 v spojení s uznesením tunajšieho krajského súdu zo dňa 04.07.2012, č. k. 23CoE/170/2012-35, založilo prekážku *rei iudicatae*, a teda pokiaľ v totožnej veci podal oprávnený návrh na vykonanie exekúcie, v takomto exekučnom konaní nemožno pokračovať, a je potrebné ho zastaviť pre existenciu neodstrániteľnej prekážky konania.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.